

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ

ΠΛΑΤΩΝ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΩΝ ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΩΝ
ΚΑΙ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΩΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ

ΤΟΜΟΣ Η'. - ΤΕΥΧ. Α' ΚΑΙ Β'.

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ ΚΑΙ ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ

Ὅσα ἔστι περὶ τοῦ ἄνθρωπου ἀληθινῶς
βουλεύματα ἢ περὶ παιδείας καὶ ἀρετῆς καὶ
τῶν αὐτοῦ εἰκείων. (Πλάτ. Θεάγης).

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ,

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Χ. Ν. ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΩΣ

1885

χωροφυλακή ισχύσει, οὔτε τὴν λιποστρατείαν θ' ἀναχαιτίσητε, οὔτε περὶ μεγαλείου ὄνειρώττετε, αἰσχύνη δὲ καὶ ὄνειδος ἐσόμεθα πᾶσι τοῖς ἔθνεσι, χλεύη καὶ μυκτηρισμὸς πᾶσι τοῖς λαοῖς, ἅτε ἀνάξιοι τῶν προγόνων γόνιοι, καὶ ἡ κατάρα τῶν ἀπογόνων θὰ καταβαρύνῃ ἐπ' αἰῶνας τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἐγγραφον ἐν Ἀθήναις κατὰ Ὀκτώβριον τοῦ 1885.

I. A. ΒΑΡΕΛΑΣ.

Φ Ι Λ Ο Λ Ο Γ Ι Κ Α.

Ε Ν Α Ι Σ Ι Μ Ο Σ Δ Ι Α Τ Ρ Ι Β Η

ΕΛΕΥΘ. ΤΡΙΑΝΤ. ΚΟΥΣΗ

ΠΕΡΙ ΤΡΑΠΕΖΟΥΝΤΙΑΣ ΔΙΑΛΕΚΤΟΥ

(Συνέχεια ἴδε φυλλάδ. ΙΑ'. καὶ ΙΒ'. Τόμ. Ζ').

Ξερῶ, παρὰ Δουκαγγίῳ καὶ Σομαυέρα ξερνῶ, ὡσπερ καὶ ἐν τῇ δημῶδει· παρ' ἀρχαίοις ἐξερῶ (Κορ. Ἀτ. τ. 5, σ. 250). Μετανοῶ (μετανοέω)· προξενῶ (προξενέω=γίνομαι προξενητής· οὔτω καὶ παρ' Ἀχιλλεῖ Τατίῳ (12,10) «προξενεῖν γάμον τινί», καὶ παρὰ Λογγίνῳ (3,26) καὶ Ἰμερίῳ (λ. 1,11) «προξενεῖν τινά τινι,» ἐν τῇ δημῶδει προξενεύω· α. προξενίουμαι· νικῶ—α. νικίουμαι· πεινῶ· πελεκῶ, α. πελεκίουμαι, περῶ, ἐν τῇ δημ. περνῶ=διέρχομαι, καθ' ἃ καὶ παρ' ἀρχαίοις· ὁμοίως ἀρχαία καὶ ἡ φράσις «ἐπέρασεν τὰ σεράντα» κατ' ἔλλειψιν τοῦ ἔτη=ὑπὲρ τὰ τεσσαράκοντα ἔτη γέγονε «τοῖς γε μὴν τὴν ἡβικὴν ἡλικίαν πεπερακόσι» (Ξεν. Λακ. π. 4,7)· ὁμοίως καὶ τὸ «περῶ καλὰ, κακὰ» καὶ ἀπλῶς «περῶ»=διάγω· «σαυτὸν γινώσκων, εὐδαίμων, Κροῖσε, περάσεις» χρησμ. παρὰ Ξενοφ. Κ. Π. 7,2,20 «τὸν λοιπὸν βίον εὐδαιμονέστατα διατελέσειμι» (αὐτόθι)· ἐργῶ (ρίγῶ)· πετῶ (πέτομαι)· ἐκ τοῦ παρὰ τοῖς μεθ' Ὀμηρον ποιηταῖς χρησιῆ πετάομαι· προσκυνῶ (προσκυνέω)· πλανῶ, α. πλανίουμαι· τιμῶ, α. τιμίουμαι· τρυ-

γῶ, α τρυγίουμαι· φυσῶ (φυσέω), α φυσίουμαι· ψαλαφῶ (ἐκ τοῦ ψηλαφῶ)=αἰτῶ, α ψαλαφίουμαι· ἐλεῶ (ἐλεέω)· ἀκλουθῶ (ἀκολουθέω)· βοηθῶ (βοηθέω), α βοηθίουμαι· τεκνοβολῶ (τεκνογονῶ)· λουτρουγῶ (λειτουργέω, α λειτουργίουμαι (μέσον=διά τοῦ ἱερέως ποιῶ ἑμαυτῷ λειτουργίαν)· κεντῶ (κεντέω), α κεντίουμαι· χτυπῶ, α χτυπίουμαι (ἐκ τοῦ κτυπέω)=παίω, πατάσσω, πλήττω, κρούω· καὶ παρ' ἀρχαίαις ἐνταχού, οἷον τὸ «κτύπησε κράτα μέλεον πλαγάν.» (Εὐρ. Ὀρ. 1467)· ταῦτό δὲ ἐηλοῖ καὶ τοῦνομα κτύπος ἐν τῇ φράσει «κτύπος χεροῖν» (Αἰσχ. Χορν. 23)· καὶ «ἐπὶ κάρα τε λευκοπήχεις κτύπους χεροῖν.» (Εὐρ. Ὀρ. 1351).

ΣΗΜ. Τούτων τινὰ εἰς εὐ μετέπεσε, κοιμουμαι, καταρουμαι, ἀφουκροῦμαι (ἐκ τοῦ ἀκροάομαι)=ῶτακουστῶ, πετούμενον ἀντὶ πετώμενον (πετῶ)=πτηνόν, ἀποχασμουμαι· τὰ δὲ παθητικὰ ἅπαντά που ἐκ τοῦ εἶμαι ἐγένοντο ἀμοιβῇ τοῦ ε εἰς ι' (ιδὲ β'. 1). Ἡ δημώδης τὰ εἰς ἀω ἐκφέρει διαλελυμένα ἐπὶ τὸ πολὺ, πεινάω, διψάω κτλ. Τῶν ῥημάτων ζῶ, πεινῶ, διψῶ μόνον τὸ πρῶτον συναιρεῖται εἰς η (ζῆς, ζῆ, ζῆτε), τὰ δὲ λοιπὰ εἰς α' (πεινᾶς, διψᾶς)· τοῦτο δ' ἤρξατο γινόμενον ἀπὸ τοῦ Ἀριστοτέλους ἤδη. Ἴδὲ Lob. ad Phryn. σ. 61 καὶ 204.

7. εῶ· α ἀρνίουμαι· α βοηθίουμαι· θαρρῶ (ἠγοῦμαι, οἶομαι)· α ἐνθυμοῦμαι (μέμνημαι), α ἐγκαλῶ-ίουμαι· α εὐχοῦμαι (εὐχομαι)· παρὰ Σομαυέρα εὐχοῦμαι (Κορ. Ἀτ. τ. 4. σ. 150)· παρακαλῶ (ἰδομαι)· ῥέω ἐν Ἀμισῶ «ὁ τζεσμῆς (Τουρκ.=ἡ κρήνη) ἴκι (οὐκί, οὐκί=οὐ) ῥέει» κελαιδῶ (κελαδῶ)· κρατῶ, α κρατίουμαι· ταῦτό δηλοῖ καὶ τὸ τοῦ Εὐαγγ. (Ματθ. 28,9) «ἐκράτησαν αὐτοῦ τοὺς πόδας» καὶ «τὰς αἴγας ἐκ τῶν κεράτων κρατεῖν» (Λογγ. 4,38)· «ῥόπαλον κρατεῖν» (Ἀθῆν. Η. σ. 4846)· «τῇ ἀριστερᾷ τὸν ἄρτον» (Πλουτ. ἠθ. σ. 990)· «τὸ σὸν θάκημα καὶ τοὺς σοὺς θρόνους κρατοῦσι» (Σοφ. Οἰδ. ε. Κ. 1383)· ἰδὲ καὶ λεξ. Σοφ. Ellendt. ἐν λ. κρατῶ καὶ Matth. gr. § 360 b.—συγκρατῶ (συνέχομαι, ὁμορός εἰμι, ἐπὶ οἰκιῶν, τοίχων, ἀγρῶν κτλ. Λαλῶ (λέγω), ἀντιλαλῶ (ἀντηχῶ), παραλαλῶ (παραλέγω, παραληρῶ)· ὁμνῶ (ὁμνυμι)· κατοικῶ· ὀκνῶ· πατῶ, α πατίουμαι, καταπατῶ· πορπατῶ (περιπατῶ)· λαχτοπατῶ=λάξ πατῶ καὶ λεκπατῶ (ἐκ τοῦ λάχτα=λάκτισμα καὶ

πατῶ)· ὁ Κοραῆς ἐν Ἀτ.τ.2, σ. 224 ἐκ δύο ποιητῶν τῆς ἰδ'. ἑκατονταετηρίδος παρατίθεται τὴν λέξιν λοκτοπατεῖν, ἢ ἔσφαλται ἴσως ἀντὶ λακτοπατῶ, ἢ δημῶδης λέγει τσαλαπατῶ· παρ' ἀρχαίοις λακπατεῖν (Φερεκρ. κωμικ.) «παίειν με, τύπτειν, λακπατεῖν, ὠθεῖν, δάκνειν» «λάγδην πατεῖται τὰ δίκαια» (Σοφ. ἀποσπ. 606)· «λαξπάτητον χαρὰν» (Σοφ. Ἄντ. 1275), ἐνθα φέρεται καὶ γραφὴ λακπάτητον καὶ λεωπάτητον καὶ λάξ πάτητον· ἰδὲ λεξ. Σοφ. Ellendt ἐν λέξ. λαξπάτητος καὶ Lob. ad Phryn. σ. 414. «λάξ ἐν στήθεσι βαίνων» (Ἰλ. 13,618)· «τὴν χαρὰν λάξ πατήσας» (Λουκ. λεξιφ. § 10)· ἰδὲ Εὐστάθ. εἰς Ἰλ. σ. 625,21). Πονῶ (ἀλγῶ)· οὕτω παρ' ἀρχαίοις τὸ ὄνομα πόνος «κατέβαινε ἐς τὰ στήθη ὁ πόνος» (Θουκ. 2,49)· «ἄρθρων πόνοι,» πλευρᾶς πόνος (Ἰπποκρ. Διοσκ.), α πονίουμαι ἀξίός εἰμι οἴκτου καὶ συμπαθείας. Ἐλιγωρῶ=σπεύδω, ταχύνω ἐκ τοῦ ἐπιρρήματος ἐλίγωρα=ταχέως (ἐπίθ. ἐλίγωρος=ταχύς), περὶ οὗ ἴδε λη'. 3. Πουλῶ (πωλῶ), α πουλίουμαι· α τάλαιπωρίουμαι (ταλαιπωροῦμαι)· τερῶ (ἐκ τοῦ τηρῶ=ὄρῶ, θεραπεύω, νοσηλεύω·^(*)) α τερίουμαι (νοσηλεύομαι), α ἐχτησκοῦμαι καὶ χτέσκουμαι· ὡσπερ δὲ τὸ χτα (κτάομαι) τροπῇ τοῦ α εἰς ε ἐγένετο χτε, εἶτα προσλήψει τοῦ σκ χτέσκουμαι, οὕτω τὸ χράομαι ἐγένετο χρέσκουμαι, σημαῖνον δεῖ μοι, χρήζω, χρώμαι, ἀνθ' ὧν ἡ δημῶδης λέγει μεταχειρίζομαι καὶ χρειάζομαι· ἰδὲ καὶ λς'. ἐν λέξ. πετῶ. Παρκτηρῶ=ὄρῶ μετὰ προσοχῆς· φιλῶ, α φιλίουμαι· φορῶ, α φορίουμαι.

ΣΗΜ. Πολλὰ τούτων μετέστη εἰς τὰ εἰς ἄω, ὧν τινὰ ἐν 6 παρεθέμεθα (βλαστημῶ, κακολογῶ, καλολογῶ, ὁμολογῶ, μετρῶ, μετανοῶ, προξενῶ, προσκυνῶ, ἐλεῶ, ἀκλουθῶ, βοηθῶ, τεκνοβολῶ, λουτρογῶ, κεντῶ, χτυπῶ)· τοιαῦτα καὶ παρ' ἀρχαίοις· οὕτω κατ' Αἰολεῖς καὶ Ἴωνας ἐλεάω «κατ' Αἰολεῖς καὶ Ἴωνας ἐλεῶ, ἐλεᾶς ἐστίν, ὡσπερ βοῶ, βοᾶς, ἀλλ' οὐ κατὰ κοινούς Ἀττικούς (ἐλλείπει ἴσως ἐνταῦθα τό: καθ' οὓς, ἦ: παρ' οἷς) ἐλεῶ, ἐλεεῖς ἐστίν» (Anecd. Oxoniens. IV, 420, 5)· πτοέω καὶ πτοάω· ὠνασεῖται ἐκ τύπου ὠνάομαι ἀντὶ ὠνέομαι· τοιοῦτον καὶ τὸ ἐδι-

(*) Ἐν Ἐρωτοκρίτ. εὐρηται συντηρῶ=ὄρῶ «καὶ τὰ τοιχὰ τοῦ παλατιοῦ μάτια καὶ συντηροῦσι» (στ. 4.) καὶ «ἐσυντηροῦσα» (στ. 27).

νάθην, δίνασε κτλ. ιδὲ Mullach gr. d. gr. Uls. σ. 252. Anm. 2. Ἔτερα δ' εἰς ζω λήγει, ξύζω (ξέω, ἐκ τῆς ρίζ. ξύ-), ξυουρίζω (ξυρέω), ρουφίζω (ροφῶ)· τὸ δὲ ξύνω (ἐκχέω, ἐκ τῆς ρίζ. ἐκχύ-) προσέλαβε ν, καθάπερ καὶ τὸ δένω (δέω), ψένω (ἔψω, ἐκ τῆς ρίζ. ἐψέ-), ὅπερ καὶ τὸ λύνω (λύω), κρεμάνω (κρεμά-), σταίνω (στα) καὶ τὰ εἰς σω, φανερόνω (φανερόω) προσέλαβε. Ἐὰ παθητικῶς σχηματίζεται εἰς ιουμαι, ἐλάχιστα δὲ τινὰ εἰς οὔμαι (ἐνθυμοῦμαι, εὐκοῦμαι, ἐχτησκοῦμαι).

8. ὄομαι - οὔμαι· α Ματοῦμαι (αἱματοῦμαι), α ἀπλοῦμαι (ἐκτείνουμαι, πετάννουμαι), α ἐξαπλοῦμαι· α γανοῦμαι, α γυμνοῦμαι, α διπλοῦμαι, α ἐλευθεροῦμαι (ἐλευθεροῦμαι), λέγεται καὶ ἐπὶ τῶν τικτουσῶν, ὡσπερ καὶ παρ' ἀρχαίοις « ἔστ' ἂν ἐλευθερωθῆ τοῦ παιδίου (ἢ ἔγγυος) » (Ἱπποκρ. π. ἐπταμ. § 3. τ. 1. σ. 170)· α λεροῦμαι (κηλιδοῦμαι, μολύνομαι) ἐκ τοῦ ἀλαρῶναι (ρυπᾶναι), ἐξ οὗ καὶ τὸ ἀλερὸν, ὄλερον (κόπρος), ὄλερὸς ἀντὶ θολερὸς (Lob. technol. σ. 123)· τῆς αὐτῆς ρίζης καὶ τὸ ὄλος (θολός (Lob. path. σ. 262 καὶ technol. σ. 245)· ιδὲ Sturz de Maced. dial. σ. 55. ἐν λ. ἀλίη. καὶ λεξ. ν. Ἑλλ. Σκ. Βυζαντίου ἐν λ. λέρα· α δομοῦμαι, ἐνεργητ. γομόνω· ἐν τῇ δημ. γεμίζω, γεμίζομαι· παρ' ἀρχαίοις γεμίζω, παρ' Ἡσυχίῳ γομόω· σημειώδης ἢ φράσις « ἐγομῶθαν τ' ὀμμάτια μ' », ἐν τῇ δημῶδει « ἐγεμίσθησαν τὰ μάτια μου » (ἐν αἷς ἐλλείπει τὸ δάκρυα, ἢ : ἀπὸ δάκρυα = δακρύων)· οὕτω καὶ παρ' ἀρχαίοις τὸ πλῆρες « χαρᾶ δὲ πίμπλημ' εὐθύς ὄμμα δακρύων » (Σοφ. Ἡλ. 894),⁽¹⁾ « δακρυόφιν πίμπλασθαι (Ὅμ. Ἰλ. 17,696. Ὀδ. 4,705)· καὶ ἡ ἀεγόμωσεν τὴν κοιλίαν αὐτ' » ἐπὶ διαβολῶν τῆς γυναικὸς πρὸς τὸν ἄνδρα· παρ' ἀρχαίοις ὁμοίως ἐπὶ διαβολῆς « ἐμπεπλήκασιν ὑμῶν τὰ ὄτα » (Πλάτ. ἀπολ. Σωκρ. X, 23 E)· α κenoῦμαι (ἐκκενοῦσθαι, μετεγγίζεσθαι)· α θολοῦμαι· α κλειδοῦμαι (κλείομαι)· τὸ κλειδώ εὐρηται παρὰ τῷ σχολιαστῇ τοῦ Ἀριστοφ. ὡς ἐξήγησις τοῦ βαλάνω· α κωφοῦμαι· α ἀποξenoῦμαι· α διορθοῦμαι· α ὀρκοῦμαι· καὶ παρ' ἀρχαίοις, παρ' οἷς καὶ ὀρχίζομαι = ὄμνουμι· α πισσοῦμαι· α πλεροῦμαι (ἐκ τοῦ πληροῦμαι) = ἀπαυδῶ, οὐχ οἶός τ' εἰμι ἔτι

(1) « δακρύων ἐμπίπλανταί μοι οἱ ὀφθαλμοί » (Πλ. Λύσ. 206 A.).

ἀντέχειν· α σκροτοῦμαι (φονεύομαι) (ιδὲ σημείωσιν)· α σταυροῦμαι ποιοῦμαι τὸ τοῦ σταυροῦ σημεῖον)· α στερεοῦμαι (λέγεται ἐπὶ τῶν κορῶν τῶν νυμφευομένων, ιδίως τῶν ὀρφανῶν καὶ πτωχῶν)· α στεφανοῦμαι (ἐπὶ γάμου)· α φαγεροῦμαι· α φαρμακοῦμαι, ἐν τῇ δημ. φαρμακεύομαι καὶ φαρμακῶνεται, παρ' ἀρχαίοις φαρμακοῦν, φαρμακεύειν, φαρμάσειν· α ἀλευροῦμαι, ἐλαδοῦμαι, βουτεροῦμαι, σαχταροῦμαι=πάσσομαι, ἀλείφομαι, κηλιδοῦμαι, ἀλεύρω, ἐλαίω, βουτύρω, τέφρα.

ΣΗΜ. Ταῦτων τὰ ἐνεργητικὰ λήγει εἰς ὄνω ζημερόνω 1) = ἐγρηγορῶ μέχρι πρωίας, καὶ παθητικῶς ζημεροῦμαι· 2) ἀπροσώπ. «ζημερόν» = ἡμέρα γίνεται· ἐγλυτάω, ιδὲ κζ'.) ἐν λ. ἐκ' ἰδρόνω, ζόνω (ζώννυμι), μέσον ζώσκουμαι· χόνω (χώννυμι), πθ. χοῦμαι, κερόνω (κηρόω), μελιτόνω ἐφιδρόω)· παλαιόνω (παλαιοῦμαι)· σιμόνω (προσπελάζω)· σταυρόνω (ποιῶ ἐπὶ τινος τὸ τοῦ σταυροῦ σημεῖον)· στυλόνω (στυλόω)· σκοτόνω (φονεύω)· σκοτοῦν ἐδήλου παρ' ἀρχαίοις σκότος ποιεῖν· ἀλλὰ πάνυ ῥαδίᾳ ἐκ τούτου ἢ μετὰπτωσις τῆς σημασίας εἰς τὸ φονεύειν (παρ' Ἡσυχίῳ εὔρηται σκότος, ὄλεθρος, θάνατος)· τοῦτο δ' ἐγένετο ἀπὸ τῶν Βυζαντιακῶν ἤδη χρόνων· παρὰ Νικήτα εἰς Μαν. βιβλ. 6, ἀρ. 4 ἀναγινώσκειται « οἱ δὲ τοῦτον σκοτώσαντες Πέρσαι· » ιδὲ καὶ Κορ. Ἄτ. τ. 4. σ. 518 ἐν λ. σκοτόνω· ταπεινόνω (ἀμετάβ.)=ἰσχυαίνομαι· τελειόνω· τροπόνω (παρ' ἀρχαίοις τροποῦν ἐδήλου τὴν κόπην προσδεῖν τῷ τροπωτῆρι, παρ' ἡμῖν δ' ἀραιῶς ῥάπτειν τι, ἵνα κάλλιον ἔπειτα ῥαφθῆ)· τοῦτο ὁ Σομαυέρας (Κορ. Ἄτ. τ. 4. σ. 389) παραρράπτω φησὶ καὶ τροπόνω καὶ τροπορράγω. Κομπόνω=ἀπατῶ· ἡ λέξις καὶ ἐν Ἐρωτοκρίτῳ «πάντα ἔς ἀμάλαγην φιλιῶν, ὅπου νὰ μὴ κομπόνη» (στ. 14)· «μὰ σὰν θωρῶ κομπόνομεν» (σ. 10. στ. 12)· ιδὲ καὶ σ. 20. στ. 19· ἀλλὰ καὶ νῦν ἐν τῇ πατρίδι τοῦ ποιητοῦ Κρήτη λέγεται ἡ λέξις· καὶ ἐν Κύπρῳ (Κυπρ. Σακελλ. σ. 310). Σκόνω (ἐγείρω καὶ αἴρω), παθ. σκοῦμαι (ἐγείρομαι καὶ αἴρομαι), ἐν τῇ δημῶδει σηκόνω, σηκόνομαι, ἐκ τοῦ ἀρχαίου σηκῶ=ἰσόροπον ποιῶ· κακῶς γράφεται ὑπὸ Δουκαγγίου (τ. 2. σ. 1368 καὶ 1369) σικόνειν, σικῶνειν καὶ συκῶνειν, ὀρθῶς ἐρμηνευόμενον sublevare, tollere, erigere et passivum exsurgere, e lecto surgere. Ταῖς εἰς ὄνω ταῦτα ῥήματα ἐγράφετο διὰ τοῦ ο (όνω), κατὰ τὸ φθάνω, καθιστάνω κτλ., ἐν οἷς ἡ τοῦ ν ἐπένησις οὐχ οἷα τ' ἦν τὸ προηγούμενον φωνῆεν ἐκτείνειν. Ἀλλὰ τὸ Αἰολικὸν πῶνεις (Ἄλκ. 43)

ἀντί πίνεις ἐκ τῆς ῥίζης πο - καὶ τὸ δύνω, τίνω, πίνω, φθίνω, ἐντύνω, ἀρτύνω καὶ θύνω (ρίζ. δύ-, τι-, πι-, φθι-, ἐντυ-, ἀρτυ-, θυ-) ἔπεισε πολλοὺς τὴν διὰ τοῦ ω γραφὴν (ώνω) ὀρθοτέραν ἡγεῖσθαι. Ἄλλὰ τούτων τῶν παραδειγμάτων ἀσφαλῆ ἐστὶ μόνον τὸ πίνω, δύνω καὶ ἐντύνω (ἀλλὰ καὶ τοῦ πίνω ῥίζα πῖ καὶ πῖ, πῖνον, πῖστρα, πῖστρον, πῖσος, Πισα, ἔπιον· οὕτω καὶ τοῦ πῶνω ῥίζ. πο καὶ πω· πῶμα καὶ πόμα, πόσις, πότος, λατ. *pōtus, pōtare*)· ἐπεὶ τὸ μὲν φθίνω παρὰ μὲν τοῖς ἐπικοῖς ἔχει μακρὸν τὸ ι, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐκ τούτου παράγωγον παρ' αὐτοῖς φθινύθω, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς βραχύ· οὕτω καὶ τὸ τίνω· ἀλλὰ καὶ τὸ πρωτότυπον παρ' Ὀμήρῳ μὲν τῖω καὶ τιῶ, παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς τίω (Curt. d. Verb. σ. 230)· ἀμφίβολον τὸ ἀρτύω καὶ ἀρτύνω· ἀρτυνέω (Ὀδ. 1, 277), παρ' Ὀμήρῳ ἀρτύω, παρὰ τοῖς τραγικοῖς ἀρτύω, ἀρτύνω· τοῦ θύνω καὶ τὸ πρωτότυπον θῦω, καὶ τοῦ ξύνω, ξῦω. Ἄλλ' οὐδὲ τὸ πῶνεις ἱκανῶς συνηγορεῖ· παρὰ γὰρ τοῖς ποιηταῖς καὶ δῶτις λέγεται καὶ κᾶλός καὶ ἴσος καὶ Ἄρες καὶ δίδωθι καὶ διδοῦναι (Curt. d. Verb. σ. 156) καὶ ἐμπίπληθι (αὐτ. σ. 159) καὶ τιθήμεναι καὶ τιθήμενος (αὐτ. σ. 160), ἃ πάντως μιμήσασθαι ἡμῖν οὐκ ἔξεστιν· τούναντίον δὲ τό τε φθάνω, καθιστάνω, πιμπλάνεται, οἰδάνω (οἰδάω), πληθύνω καὶ τὸ παρὰ τοῖς Βυζαντιακοῖς ἀπαντῶν φορένω (ἐκ τοῦ φορέω, Mullach conject. Byzant. σ. 50) καὶ τὰ δημῶδη σπάνω (σπάω) = κλῶ, δένω (δέω), χύνω (χέω, ἐκ τῆς ῥίζ. χυ-) καὶ τὸ παρ' ἡμῖν κρεμάνω (κρεμάννυμι) καὶ οἱ παρατατικοὶ τῶν εἰς αω καὶ έω ῥημάτων ἐγάπανα, ἐτίμνα, ἐχτύπενα κτλ. ἐπικυροῖ τὴν διὰ τοῦ ο γραφὴν. Τὸ ψήνω ἐν τῇ δημῶδει (παρ' ἡμῖν ψένω ἐκ τοῦ ἔψω, ἔψε-) γραπτέον ἡγοῦμαι ψίνω τροπῇ τοῦ ε εἰς ι κατὰ τὸ γαμίσκω, εὔρισκω, στερίσκω, τελίσκω (*) καὶ τὸ παρ' ἡμῖν τε καὶ ἐν τῇ δημῶδει ἀφίνω (ἀφίημι) ἐκ ῥίζ. ἀφρ-, ὃ κακῶς τινες ἀφίνω γράφουσι· τὸ σβύνω (σβέννυμι) εἴθισται διὰ τοῦ υ γράφεσθαι, ὑπὲρ οὗ συνηγορεῖ ἴσως κύρια τινὰ ὀνόματα Ἀσβῦται ἢ Ἀσβύται, Ἀσβύσται, Ἀσβύτας, Ἀσβυστής, Ἀσβυστής· γραπτέον οἶμαι, καὶ τοῦτο σβίνω· ἕτερον τὸ ξύω, ἀεὶ μετὰ μακροῦ τοῦ υ· τὸ δὲ

(*) Τελίσκω παρὰ μεταγενεστέροις (Νικ. Ἀλιευτ. 594). ὅς χρηται καὶ τῷ τύπῳ τελέσκει ἐν ἀποσπ. 2, 10· δὲ καὶ ὁ Kühner gr. § 343 ἐν λ. τελέω ἐν τῷ πρώτῳ χωρίῳ ὀρθότερον ἡγεῖται γράφεσθαι τελέσκει ἀντὶ τελίσκει· ἀλλ' οὐ χρεῖα διορθώσεως· ἐπεὶ καὶ παρὰ τοῖς Ὀ. καὶ ἄλλοις εὔρηται ὁ τύπος τελίσκω· ἰδὲ λξξ. Passow ἐν λ.

παρὰ Νόννῳ (Διονυσ. 39,321) διέξυσεν διώρθωσεν ὁ Gräfe διέξεσεν· τούτου γὰρ ῥίζα ξε- καὶ ξυ, καὶ ξαν- (ξάινω), τοῦτο ἐν τῇ δημ. ξύνω λέγεται, παρ' ἡμῖν δὲ ξύζω. Τὸ δημῶδες στήνω γέγονεν ἐκ τοῦ σταίνω (χρηστοῦ καὶ παρ' ἡμῖν) ἀντὶ στάνω, κατὰ τὸ μαθαίνω (μανθάνω, παρ' ἡμῖν μαθάνω), τυχαίνω (τυγχάνω), λαθαίνω (λανθάνω). Τελευταῖον γραπτέον ζόνω, χόνω, στρόνω, οὐχὶ δὲ ζώνω, στρώνω, χώνω, οὐδὲ ζώννω, στρώννω, χώννω, ὡς δὴ ἐκ τοῦ χώννυμι κτλ. ἕτερος γὰρ ἐκεῖνος εἰς μὴ τύπος, ὅς παρ' ἡμῖν ἄρδην ἀπώλειο.

Θ. εὐώ, οὐώ. Ἐξαγορεύω (ἐξομολογῶ) ἐν τοῖς χωρίοις· τὸ ῥήμα καὶ παρὰ τοῖς Ο'. «ἐξομολογεῖσθαι», παρ' ἡμῖν ξιμολογῶ (ἐξομολογῶ) καὶ μσ. ξιμολογίουμαι· ἀκούω, α ἀκουσκοῦμαι καὶ ἀκουσκέυκουμαι· α ἀνθρωπεύκουμαι (ἀνθρωπεύομαι)· ἀγρεύω, ἐν τῇ δημῶδει ἀγριεύω, μεταβατικόν, ὡσπερ καὶ παρ' ἀρχαίοις τὸ ἀγριόω καὶ ἀγριαίνω, σημαίνει δ' ἔτι καὶ τὸ δειματῶ καὶ μορμολύττομαι, καὶ ἀμετάβατον, ὡσπερ παρ' ἀρχαίοις τὸ ἀγριοῦμαι, ἀγριαίνομαι καὶ ἀγριαίνω· «ἔγρεψεν ἡ θάλασσα», «ἡ θάλασσα ἀγριαίνει» (Διόδ. 24,1)· «ἔγρεψεν ὁ βασιλέας» = «ὁ δὲ Ἀγαμέμνων ἠγρίαίνεν» (Πλάτ. πολ. 3,393, E)· «πέλαγος ἠγριωμένον» (Διον. Ἀλικαρν.) πρόσωπον ἀγρεμένον = «πρόσωπον ἠγριωμένον» (Ξενοφ.) παθ. ἀγρεύκουμαι, μέσον ἀγροῦμαι, ἐν τῇ δημ. ἀγριεύομαι = φοβοῦμαι· ἀρδεύω καὶ ἀδρεύω, α ἀρδεύκουμαι καὶ ἀδρεύκουμαι· βασιλεύω· συμβουλεύω, α συμβουλεύκουμαι, καὶ παρ' ἀρχαίοις συμβουλεύομαί τινι = συμβουλήν αἰτοῦμαι παρὰ τινος «ὅταν τίς μοι συμβουλεύηται περὶ τινος τῶν μεγίστων» (Πλάτ. ἐπ. 7,331, A). Λιχτρεύω, παραφθορὰ τοῦ ἀρχαίου λιστρεύω, ἐκ τοῦ λίστρον, ὃ παρ' ἡμῖν παρεφθαρμένον ἢ λίχτρε λέγεται· α ἐμπιστεύκουμαι (ἐν τῇ δημ. ἐμπιστεύομαι) = πιστεύω, παρακατατίθεμαι· παρ' ἀρχαίοις παθητικῶς, «ἐμπιστεύομαι τὴν ἀρχὴν» (Λουκ. Δημ. 51). Λαπουδέύω = λάπτω· Γειτονεύω = χρώμαι, συγχρώμαι τῷ γείτονι· παρ' ἀρχαίοις τό τε γειτονεύειν καὶ τὸ γειτνιαῖν καὶ τὸ παρὰ Βυζαντίοις γειτνιαίνειν ἐδήλου εἶναι γείτονα· καὶ ἐν τῇ δημῶδει γειτονεύω = φοιτῶ ἐς γειτόνων. Δουλεύω = ἐργάζομαι· παθητ. α δουλεύκουμαι = οἶός τ' εἰμι κατεργασθῆναι· εἰρηνεύω, α εἰρηνεύκουμαι, γιγ-

τρεύω, α γιγτρεύκουμαι· κιντυνεύω (ἐν κινδύνῳ εἰμί)· κολακεύω, κυριεύω, α κυριεύκουμαι. Κρούω (ἐπὶ τῆς θύρας, ὡσπερ καὶ παρ' ἀρχαίοις· σημαίνει δ' ἔτι καὶ τὸ παίω· εὔρηται δὲ καὶ παρ' Ὑπερείδῃ (ἀπόσπ. 203) ἐπὶ τοῦ σημαίνομένου τούτου κατὰ τὸν Ἀντιαττ. (Becker 101,22) = κατὰ τοῦ βράσιαι ἡρέμα μόνον οἴονται τίθεσθαι αὐτὸ, ὡς Ὑπερείδης· ἐπὶ δὲ τῆς συνηθείας κατὰ τοῦ κόψαι τὴν θύραν τάσσεται»). Κοκοσλανεύκουμαι (γαυριῶ), ὀνομασποποιημένη ἢ λέξις ἐκ τῆς φωνῆς τοῦ ἀλέκτορος, τοῦτο δὲ μακρυνεῖ καὶ ἡ φράσις «κοκοσλανεύκεται ἄμον πετεινός» = γαυριῶ δί-κην ἀλέκτορος· λαγγεύω = πηδῶ καὶ μεταφορ. βινῶ, εὔρηται ἡ λέξις παρ' Ἡσυχίῳ «λαγγεύει, φεύγει» ὁ Κούρτιος Grūndz. σ. 526) παράγει τὴν λέξιν ἐκ τῆς Σανσκριτ. ρίζ. langh = πηδᾶν, ἐξ ἧς καὶ ὁ λαγώς· λατρεύω· μαερεύω (μαγειρεύω), μαερεύκουμαι· νυχτερεύω (ἐργάζομαι τὴν νύκτα)· ξενιτεύω (ἀμετάβατον)· οὕτω καὶ παρ' ἀρχαίοις (Πολύβ. 12,28, 6. Στράβ. 14. σ. 673)· οὐκ οἶδα, τί παθὼν Σκαρλατός Βυζάντιος ἐν μὲν τῷ λεξικῷ τῆς καθ' ἡμᾶς Ἑλληνικῆς διαλέκτου τό τε δημῶδες ξενιτεύομαι καὶ ξενιτεῖα καὶ τὸ ἀρχαῖον ξενιτεύω (ομαι) δι' ἣ γράφει ξενητεῖα κτλ., ἐν δὲ τῷ λεξικῷ τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς γλώσσης τὴν ὀρθὴν ἔχει διὰ τὴν γραφὴν· ἐξολοθρεύω, α ἐξολοθρεύκουμαι· α ὑποπτεύκουμαι (ὑποπτεύω)· παιδεύω, α παιδεύκουμαι = κολάζειν (οὕτως ἐν τε τῇ Παλαιᾷ καὶ τῇ Καινῇ διαθήκῃ καὶ τοῖς ἐκκλ. συγγραφεῦσι) καὶ τάλαιπωρεῖν· Διαρμενεύω, α διαρμενεύκουμαι = νουθετῶ, ὑποτίθημι, συμβουλεύω· παρὰ Σομαυέρα εὔρηται τὸ ἀπλοῦν ἐρμηνεύω (Κορ. Ἄτ. τ. 4, σ. 136), ὁ καὶ ἐν τῇ δημῶδει πρὸς τῷ παρεφθαρμένῳ ὀρμηνεύω· πιστεύω· σαλεύω (ἀμετάβ.) = κινεῖσθαι, καὶ ἐν τῇ δημῶδει· σωρεύω (συλλέγω), ἐν Κύπρῳ σωρεύω, καὶ παρ' ἀρχαίοις «σωρεύειν τὸν πλοῦτον πανταχόθεν» (Διόδ. 1,62)· «σωρεύειν ἀνθρακας ἐπὶ τὴν κεφαλὴν τινος» «χοῦς ἐς αὐτὰ σωρευθεῖς» (Ἡρώδ. 8,4,11)· α σωρεύκουμαι· προφυτεύω· φυτεύω, α φυτεύκουμαι· φωλεύω· χερεύω (χηρεύω)· χορεύω, παλεύω (παλαίω)· Ἰωνεύω = πέπτω· μετὰ τοῦ σημαίνομένου τούτου εὔρηται παρὰ Πτωχοπροδρόμῳ (βιβλ. 2, στ. 354. Κορ. Ἄτ. τ. 1. σ. 27) «ἵνα καὶ τί

χωνεύουσιν ἀπὸ ξηροφαγίας·» ἐν τῇ Παλαιᾷ Διαθήκῃ (Ἐξεκ. 22, 20) κεῖται μεταφορικῶς ἀντὶ τοῦ ἀφανῆ γίνεσθαι «χωνευθήσεσθε ἐν μέσῳ αὐτῆς (τῆς ὀργῆς)·» οὕτω καὶ παρ' ἡμῖν, παρ' οἷς καὶ ἐπὶ τοῦ καταναλισκομένου πυρὸς, χρημάτων καὶ τῶν τοιούτων λέγεται· ἔτι μετ' ἀρνήσεως=οὐκ ἀνέχομαι, ὡσπερ καὶ ἐν τῇ δημῶδει «κι' χωνεύ' ἄτον»· σημειωτέα ἔτι ἡ φράσις ἡ μεταφορικὴ «ἐχῶνεψά το»=οὐδεμιᾶς βλάβης τὸ πραχθὲν αἰτιὸν μοι ἐγένετο· Ὁχλεύω=ἐπιτιμῶ τινι, ἐκ τοῦ ἀρχαίου ὀχλέω=ἐνοχλῶ τινι, λυπῶ τινά· σταναχωρεύω=στενοχωρίαν παρέχω τινί, σταναχωρεύομαι=στενοχωροῦμαι.

ΣΗΜ. Ἀπάντων τῶν εἰς εὖω τὰ παθητικὰ λήγει εἰς κοῦμαι· τοῦ γὰρ προηγουμένου εὐ ὡς εἶ ἡχοῦντος, τὸ σ (τῆς καταλήξεως σκουμαι) ἐκκρούεται διὰ τὴν κκοφωρίαν μετὰ δὺο συμφώνων (ἐξαγαρέβ(σ)κοῦμαι).

10. ἰω, αἰώ· καίω, εἰ καίουμαι· εἰ ἀναπαίωμαι (ἀναπαύομαι)· κλαίω, α κλαύομαι· φταίω καὶ φταίγω (πταίω), ἀόρ. ἔφταιξα· εἰς ἰοῦμαι λήγει πάντα τὰ σημειωθέντα παθητικὰ τῶν αω, εω καὶ ιζω.

11. σκω, ετω· εἰς σκω ἐνεργητικὰ εὔρον μόνον δύο, βόσκω, α βόσκουμαι καὶ εὐρίσκω, α εὐρίομαι· παθητικὰ δ' εἶδομεν ἄπειρα τῶ πλήθει· εἰς τ τ ω εὔρον τὸ φυλάττω· τὰ δὲ παρ' ἀρχαίοις εἰς τ τ ω παρ' ἡμῖν μετεποιήθη εἰς ζω, χαράζω, τινάζω, ἀλλάζω κτλ. Τελευταῖον ἐπισυνάπτομεν ἑνταῦθα καὶ τρία ῥήματα εἰς κω· ἐκ τῆς τοῦ παρακειμένου ἢ ἀορίστου ῥίζης ἐσχηματισμένα· θέκω, οὐ ὑπάρχει καὶ τύπος θήκω ἐν τῶ συνθέτῳ ἐπιθήκω, ἐκ τοῦ ἀορίστου ἐπέθηκα· στέκω, ὃ ἐν ταῖς ἱεραῖς Γραφαῖς καὶ Ἀλεξ. Ἀφραδισ. πρβλ. 1,49 ἀπαντᾷ στήκω, παρὰ δὲ Ποσειδίππῳ ἐν Ἀνθολ. app. 65,4 ἐστήκω. Τὸ στέκω, ἐν τῇ δημ. στέκομαι, εὔρηται καὶ ἐν Wagner Carm. gr. σ. 178 (διήγησ. παιδιόφρ. τετραπ. ζώων) στ. 1058 «ἔστεκεν» καὶ ἐν σ. 185 (πυλολόγος) στ. 197 «στέκω», καὶ παρὰ Φραντζῆ (χρον. βιβλ. δ'. κεφ. κ'. ἐπιστολὴ Βησσαρ. «νὰ στέκετε»· εὐρήκω ἐκ τοῦ εὔρηκα, ἀνθ' οὗ καὶ τὸ εὐρίσκω λέγεται. Τοιοῦτοι ἐκ παρακειμένου καὶ ἀορίστου παρεσχηματισμένοι ἐνεστῶτες εὔρηται καὶ παρ' ἀρχαίοις οὐκ ὀλί-

γοι. κέκλωμαι Ἄππ. Ρ. 1,716. 2693. 3,908. Ὅππ. ἄλ. 3,314 Ὅρφ. π. λθ. 177) καὶ ἐνεργ. κέκλει παρ' Ἡσυχίῳ ἐκ τοῦ ἄορ. ἐκέκλετο (κέλωμαι). Ἐγρηγορέω καὶ γρηγορέω ἐκ τοῦ ἐγρήγορα (ἐγείρω) παρὰ μεταγενεστέροις Sturz. d. Mac. dial. σ. 157 καὶ Lob. ad. Pryn. σ. 119· ἀλλὰ καὶ ἐν Ξενοφ. Ἀναβ. 4,6,22 ἐγρηγόρησαν, ὅπερ ὁ Πόρσειον διώρθωσαν ἐγρηγόρεσαν, καίπερ τῶν ἀντιγράφων πάντων τὴν πρώτην ἐχόντων γραφήν· ἰδὲ τὰς σημειώσεις τοῦ Kühner ἐν τῷ προτεθέντι χωρίῳ ἐν τῇ ὑπ' αὐτοῦ γενομένη ἐκδόσει τῆς Ἀναβάσεως· Μολέω ἐκ τοῦ ἔμολον (βλώσκω) (Ἀνθολ. 9,631. Χρисиῶδ. ἔκφρ. 128), ἐμόλησα (Τζέτζ. Νικ.). Γεγωνέω (γέγωνα), γεγωνεῖ (Ἀνθολ. incert. 7,12), γεγωνεῖτω (Ξενοφ. κυν. 6,24). Ἀνώγω (ἄνωγα)· ἀνώγων (Λυκ. 572), ἀνώγειν (Ὅππ. κυν. 3,194), ἤνωγον (Ὅδ. θ, 216), ἤνωξα (Ἡσ. ἀπόσπ. 479). Ἐνείκω, Βοιωτικὸν κατὰ τὸ Μ, Ἐτυμολογικὸν σ. 691,24· συνενεΐκεται (Ἡσ. ἀπόσπ. 440) ἐκ τοῦ φέρω (ἐνεικα). Κεχλάδειν (Πινδ. ἀποσπ. 57, Β), κεχλάδοντας (Πύθια, 4,179) ἐκ τοῦ παρακειμένου κεχλαδώς· ἀλιφθερώκει (Σώφρ. ἀπόσπ. 63), ἀμφισβατήκειν, γεγάκειν, πεφύκειν, δεδύκειν (Θεόκρ. 1,102), παρὰ Herm. Fritzsche (ἔκδ. Θεόκρ. 1869) δεδυκεῖν· ἰδὲ καὶ ἐτέρους ὁμοίους τύπους αὐτ. σ. 277,16· μεμενάκουσα, ἀνεστάκουσα, τετελευτακούσας, νενωήκων, εἰρήκων, πεπληρώκοντα, ἐπιτετελέκοντα, εὐηρηγετήκοισαν, κατεληλύθοντος, πεφύγγων=πεφευγώς (Curt. d. Verbum τ. 2, σ. 179 καὶ ἐξ.). Τούτοις πρόσθετόν καὶ τὸ δημῶδες ὑπόσχομαι ἐκ τοῦ ὑπεσχόμεν, ἀορίστου τοῦ ὑπισχνοῦμαι, καὶ τὸ στέκομαι ἐκ τοῦ ἔστηκα καὶ τὸ ἡμέτερον ἀποθάνω ἐκ τοῦ ἀπέθανον, ἀορίστου τοῦ ἀποθνήσκω, ἐν τῇ δημ. πεθαίνω, καὶ τὸ ἀπόβλητον κατάσχω νῦν πλασθὲν ἐκ τοῦ κατέσχω.

λγ'.) *Αὐξησις καὶ ἀναδιπλασιασμός.*

Τὰ τὴν ἄρχουσαν συλλαβικῶς αὐξόντα τηρεῖ παρ' ἡμῖν αἰεὶ τὸ ε (γυναικίζω—ἐγυναίξα, θαμάζω—ἐθάμαξα· ἀλλόκοτόν τι δ' ἐγένετο, ἐν οἷς ἡ ἄρχουσα γρονικῶς αὐξεται· οὕτω τὸ ε οὐ μεταβάλλει (ἐργομαι - ἐργουμουν, ἐλπίζω - ἐλπίζα), πλὴν τοῦ ἔγω - εἶγα· οὕτω

καὶ τὸ εἰ (εἰκάζω - εἰκασα)· καὶ τὸ εὐ (εὐκόμεαι - εὐκέθα), ση-
μειοῦται τὸ εὐρίσκω - ηῦρα· τὸ ου (κατουρῶ [οὐρῶ]-ἐκατούρεσα),
τὸ η (ἠλιάζω-ἠλιάσα), καὶ τὸ ω (ὠριάζω-ὠριάσα)· τὸ ι καὶ υ δια-
φυλάττεται (ισάζω-ἰσαξα, ὑβρίζω-ὑβριξα)· τὸ ο εἰς ω μεταβάλλει
(ὁμοιάζω - ὁμοίασα)· τοῦ οἰ οὐχ εὖρον παράδειγμα· εἰ δ' ἐκ τοῦ
συνθέτου (κατοικῶ-ἐκατοικεσα) τεκμαιροίμεθα, οὐδὲ τοῦτο τρέπει,
ὡσπερ ἅπαντες οἱ φθόγγοι ι (ι, υ, ει, η, οι)· ἀλλὰ τὸ α μεταβάλ-
λει εἰς ε, οὐχὶ δ' εἰς η (ἀλλάζω-ἔλλαξα)· οὕτω καὶ τὸ αυ εἰς ευ,
ὡσεὶ ἦν αβ (αὐγατίζω-εὐγάτιξα)· ἡ ἀλλόκοτος δ' αὕτη τροπὴ ἀνευ-
ρίσκεται καὶ ἐν ποιήμασι τῆς ιδ'. ἐκατοντκτητηρίδος, οἶον, «ἔφθα-
σαν εἰς τὰ ἰδιά των, ἔραξε τὸ καράβι», «ἔραξαν, ἐξεσκάλωσαν,
εὐδγήκαν οἱ Ῥωμαῖοι», «καὶ εἰς τὸν λιμένα ἔραξε, ἐκεῖ 'ς τὸ Κον-
τοσκάλι», ἀλλὰ ταῦτα εἶποι τις ἂν ὅτι ἀπὸ τοῦ ῥάσσω (ἀντὶ ἰρά-
σω ἢ ἀράζω=προσορμίζομαι) ἐσχημάτισται, ἐπεὶ καὶ τοῦθ' εὖρη-
ται «κ' εἰς ὥραν ὀλιγούτζικη ἐγγιστα πά' καὶ ῥάσσει»· ἀλλὰ τί
ἂν τις ἔχοι εἰπεῖν περὶ τοῦ «ἐνεπαύθησαν», καὶ παρ' ἡμῶν «ἐνε-
πάγα» (ἐνεπαύθην;) «ἔραξαν, ἐνεπαύθησαν ἄχρι τρεῖς τε ἡμέρας»
(ιδὲ Κορ. Ἀτ. τ. 2. σ. 317)· ἕτερα παραδείγματα ἐκ τοῦ Σαχλή-
κη (Carm. gr. Wagner)· σ. 85. στ. 197 «ἐλλάξαν καὶ οἱ συγ-
γενεῖς, κανεῖς δὲν ἔχει πίστιν», σ. 118. στ. 119 «ἐνελογισάμην»
σ. 299 στ. 553 «ἐφῆκεν» ἀντὶ ἀφῆκεν, στ. 806 «εὐτάρκει» ἀντὶ
αὐτάρκει ἢ ηὐτάρκει, σ. 224. στ. 1. «ἐγρύπνουν» σ. 239, στ.
508. «ἐπάτησεν» ἀντὶ ἠπάτησεν ἢ ἀπάτησεν· «Εὐά του ἀπεκρί-
θηκεν, ὄφεις ἐπάτησέν με», σ. 264, στ. 491 «ἐνάγκασεν», σ. 266
στ. 544 «ἐγόρασεν»· σ. 336, στ. 462 «ἐμετελλάγην»· καὶ ἐν
Ῥόδῳ νῦν λέγεται ἐνοιξε ἀντὶ ἀνοιξε ἢ ἠνοιξε· ιδὲ α'.) 2. καὶ 5'.) 1.

Παράδοξος δ' ἔστι καὶ ἡ τῶν μετὰ προθέσεως συνθέτων αὔξη-
σις, τινὰ μὲν αὐξάνει ἔσωθεν τε καὶ ἔξωθεν, τινὰ δὲ ἔξωθεν μόνον,
τὰ δὲ μετὰ τῆς ἐπὶ αἰεὶ ἔσωθεν καὶ τρεῖς μὲν τῶν προθέσεων ἐν
συνθέσει οὐχ εὖρηνται σχεδόν· ἢ ἀμφὶ οὐδαμοῦ· ἢ ὑπὲρ ἠκρωτη-
ριασμένη ἐν τῷ περηφανεύομαι (ὑπερηφανεύομαι), ἀόρ. ἐπερη-
φανεῦτα· καὶ εἰς (ἐς) ἐν τῷ ἐσεῖθα (ἐσέβην), ἀορίστῳ τοῦ ἐμπαίνω
(ἐμβαίνω)· ἐν δὲ ταῖς λοιπαῖς ἡ αὔξησις γίνεται οὕτω:

- παρά· παραχτυπῶ-ἐπαρεχτύπεσα· παρατέρῳ - ἐπαρετέρεσα· ἄλλὰ
 παραλαλῶ-ἐπαρλάλεσα, παρακαλῶ-ἐπαρακάλεσα· ἀπα-
 ρέμφατος, παραχτυπέσθαι, παρατερεσθῆναι κτλ.
- ἀπό· ἀπαρπάζω-ἐπέρπαξα· ἀπαρράζω-ἐπέβρασα· ἀποπλύνω - ἐπέ-
 πλυσα· ἀπαρ., ἀπαρπάζειν.
- ἀντί· ἀντιδονῶ-ἐντιδόνεσα, ἀντιλαλῶ - ἐντιλάλεσα· ἀπαρ. ἀντι-
 λαλέσθαι.
- ἐπί· ἐπιθυμῶ-ἐπέθυμεσα· ἐπιθήκω - ἐπέθηκα· ἀπαρ. ἐπιθυμῆσαι,
 ἐπιθήκειν.
- περί· περιμένω (περιμένω) - ἐπερμέσα· περιγελῶ (περιγελῶ) - ἐπερ-
 γέλαξα.
- ὑπό· ὑπομένω - ὑπόμεινα, ὑποφέρω - ὑπόφερα· παντρεύω (ὑπαν-
 δρεύω), ἐπάντρεψα.
- ἐκ· ἐβγάλω-ἐβγαλα, ἐβγαίνω-ἐξεῖθα.
- ἐν· ἐμπαίνω-ἐσειθα· ἐμπαλίξω (ἠπάομαι)-ἐμπάλσα· ἐνθυμοῦμαι-
 ἐνθυμέθα.
- πρό· προφτάνω-ἐπρόφτασα· προφητεύω-ἐπροφήτεψα.
- σύν· συνταυρίζω-ἐσυνταύλιξα· συγκρύβω - ἐσύγκρυψα· συμβάλ-
 λω - ἐσυνέβαλα.
- πρός· προστάζω - ἐπρόσταξα· προσκυνῶ--προσκύνεσα.

λδ'.) Σχηματισμός τῶν χρόνων.

1. Ἄοριστος α'. καὶ β'. τῶν ἐνεργητικῶν. Ἡ κατάληξις τοῦ α' ἀορίστου ἐν τῷ α'. προσώπῳ ἐστὶ σα (α κατάληξις, σ χαρακτήρ)· οὕτω σχηματίζονται καὶ οἱ διασωθέντες ὀλίγοι β', ἀλλ' ἄνευ σ. (εἶδα, εἶπα, ἔφυγα, ἔπια, ἔκαμα, ἔδακα, ἔλαχα, ἔπαθα, ἔγκα (ἤνεγκον), ἐσειθα, ἐξεῖθα, ἐδίθα (λείψανα τύπων εἰς μι· ἐν τοῖς χωρίοις ἐσέθα, ἐξέθα, ἐδιέθα), ἠῦρα, ἔμαθα, ἔτυχα)· τινὲς δὲ α'. ἔχουσι καὶ χαρακτήρα κ' (ἐδῶκα, ἔθηκα καὶ ἐθέκα) καὶ παρὰ Σαχλήκη (Carm. gr. Wagner σ. 105, στ. 106) «χαμαί μου τὴν ἐθέκαν», ἐποίησα (ἐποίησα), ἐφήκα (ἀφίνω=ἄφίημι). Ὁ σχηματισμός γε μήν ποικίλλει ἐν τοῖς ποικίλοις ῥήμασιν· οὕτω τῶν εἰς ζω τὰ μὲν λήγει εἰς σα, τὰ δὲ εἰς ξα καὶ μὴ ληγεύσης εἰς κ, γ, χ.

τῆς ρίζης, καθάπερ ἐν λβ'.) δεδήλωται· πρὸς δὲ τὰ εἰς ιζω συγκόπτοντα τὸ ι συνάπτει τῷ ἡγουμένῳ συμφώνῳ τὸ σ, ἀποσκληρυνόμενον καὶ ἐκφωνούμενον ὡς τσ πολλαχοῦ· οἶον, ἀλίζω-ἐλσα, γυνικίζω-ἐγυναίξω, αὐγατίζω-εὐγάτσα, ἐγνωρίζω-ἐγνωῖσα, δανείζω-ἐδάνσχω, ἐρίζω-ἐρσχω, θερίζω-ἐθέρσχω, καθαρίζω-ἐκαθάρσχω, κρεμίζω-ἐκρέμσχω, χτενίζω-ἐχτένσχω, ὀρφανίζω-ὠρφάνσχω, ποτίζω-ἐπότσα, στολίζω-ἐστόλσχω, σπαλίζω-ἐσπάλσχω, τυρικννίζω-ἐτυρικννίσχω, χρινίζω-ἐχρινίσχω, χαρίζω-ἐχάρσχω, μεθύζω-ἐμέτσα (ἀντὶ ἐμέθσχω), ρουχαλίζω, ἐρρουγάλσχω· ἀλλὰ ἀντρίζω-ἐντρίσχω, βαπτίζω-ἐβάπτισχω, χτίζω-ἐχτίσχω, καὶ ἐν τοῖς χωρ. ἐχτσχω. Ἐπισεσήμενται δ' ἐν λβ'.)

1) τῷ μὲν 1 τὰ ἔχοντα τὸν ἀόριστον εἰς σα, τῷ δὲ 2 τὰ εἰς ξα. Ὁ τόνος ἀναδιβάσκειται· ἀλλ' ἐν τοῖς συγκεκριμένοις διαμένει ἐφ' ἧς καὶ πρὸ τῆς συγκοπῆς ἦν συλλαβῆς (ἐδάν(ει)σχω-ἐδάνσχω, οὐχὶ ἐδανσχω)· ἐν δὲ τοῖς κατὰ συνίζησιν ἐκφωνουμένοις μένει ὁ τόνος ἔνθα ἦν καὶ ἐν τῷ ἐνεστῶτι· ἠλιάσχω, ἐσκεντριάσχω. Τὰ χειλόφωνα μετὰ τοῦ σ γίνεται ψ, τὰ δὲ λαρυγγόφωνα ξ, τὰ δὲ ὀδοντόφωνα ἐκκρούονται· γράφω-ἐγραψχω, πλέκω-ἐπλεξχω, κνέθω-ἐκνεσχω· ἀλλὰ συγκοπῆς γινομένης, παραμένει· αὐγατίζω-εὐγάτισχω καὶ εὐγάτσα, καθίζω, ἐκάτσα (ἀντὶ ἐκάθσχω), μεθύζω-ἐμέτσα. Τῶν εἰς ὑγρὸν ληγόντων τὸ περιμένω, κλίνω, κρίνω, καὶ πλύνω σχηματίζει τὸν ἀόριστον διὰ σ (ἐπερμέσχω, ἐκρίσχω, ἐπλυσχω)· τοιαῦτα καὶ τὰ ὀμηρικὰ κύρσχω, ἐκυρσχω, ὠρσχω, ἐφυρσχω, διαφθέρσχω, ἐκερσχω, ἐκελσχω, κένσχω (ἴδ. Kühn. gr. § 264,3)· τὰ δὲ λοιπὰ ἄνευ αὐτοῦ ἐκτείνονται τὸ μὲν ε εἰς ει, (στέλλω-ἐστειλχω, σπείρω-ἐσπειρχω, μένω-ἐμεινχω) τὸ δὲ υ καὶ ἄ εἰς υ καὶ ἄ (ἐπάχυνχω, ἐγλύκανχω). Τὰ εἰς αω πρὸ τοῦ σ ἔχει ε (ἀγαπῶ-ἐγάπεσχω)· ἐγένετο δὲ τοῦτο, ὡσπερ καὶ τὸ τῆς αὐξήσεως ἐκ τοῦ α συστολῆ (ἠγάπησχω-ἐγάπεσχω)· τὸ δὲ γελῶ, ξερῶ (ἐξερῶ), περῶ, ἐργῶ (ἐριγάω-ἐργάω ἀντὶ ἐριγῶω-ἐργῶω=ῤιγῶω), πεινῶ τηρεῖ τὸ α (ἐγέλασχω, ἐξέρασχω, ἐγέρασχω, ἐδίψασχω, ἐπείνασχω, ἐπέρασχω, ἐρρίγασχω)· τὸ λυσσῶ (καὶ λυσσιάζω) καὶ πετῶ λήξει εἰς ξα κατὰ τὰ εἰς ζω (ἐλύσσαξχω, ἐπέταξχω), τὸ μεθῶ ποιεῖ ἐμέτσχω ἐκ τοῦ μεθύζω. Τὰ εἰς εω λήγει εἰς εσα (πονῶ-ἐπόνεσχω), πλὴν τοῦ κελαιδῶ, ὀκνῶ, πουλῶ (ἐκελάιδῆσχω, ὠκνησχω, ἐποῦλσχω). Τὰ εἰς ὄνω

σχηματίζει τὸν ἀόριστον εἰς ω σ α (ἐφάνέρωσα κτλ.)· τὰ εἰς εὐ ω καὶ ε ψ α, οἶονεὶ ἐξ ε β ω (βασιλεύω-ἐβασίλευσα)· τὸ ἀκούω ἐν μὲν τοῖς χωρίοις ἔκουσα, παρ' ἡμῶν δὲ συγκοπῇ τοῦ ου ἔξα (σύνθετον παρέξα). Τὸ κλαίω καὶ καίω ἔκλαψα, ἔκαψα ἐκ τῆς ῥίζης κλαυ, καυ, οἶονεὶ κλαβ-, καβ. Τελευταῖον τὸ σταίνω ἔστεσα ἀντὶ ἔστησα.

2. Ἀόριστος α' καὶ β', τῶν παθητικῶν. Ὁ πρῶτος ἐν τοῖς εἰς αω, εω, ονω (οω) καὶ τοῖς εἰς λ καὶ ρ λήγουσι σχηματίζεται εἰς θα, ἀγαπῶ-ἐγαπέθα, φιλῶ-ἐφιλέθα, βουλόνω-ἐβουλῶθα, στείλω-ἐστάλαθα, σπείρω-ἐσπάρθα, ἐγδέρω-ἐγδάρθα. Ἄπαντα τὰ εἰς φωνῆν λήγοντα ἔχει τὸν α'. ἀόριστον, πλὴν τοῦ καίουμαι-ἐκάα, ἀναπαίουμαι-ἐνεπάα, καὶ τῶν μεταπεποιημένων φένω-ἐφέα, λύνω-ἐλύα, κρεμάνω-ἐκρεμάα, βζίνω-ἐβζία, ξύνω-ἐξύα, χαλάνω-ἐχαλάα. Τὸ χτέσκουμαι καὶ ἔχτησκουμαι ποιεῖ ἔχτέθα καὶ ἔχτησκέθα (ἐκτησάμην). Ἡ τροπὴ τοῦ χαρακτηῖρος ἐν τοῖς α'. ἀορίστοις τῶν παθητικῶν γίνεται ὡς ἐν τοῖς τῶν ἐνεργητικῶν (ἐτίμεσα - ἐτιμέθα, ἐκόνεσα-ἐκονέθα)· τὸ ἐσπάρθα, ἐστάλαθα, διεφύλαξε τὸ α, τὸ δὲ ἐγελάστα καὶ ἐκούστα πρόσλαμβάνει σ, ὡσπερ καὶ παρ' ἀρχαίοις· ἐν δὲ τοῖς λοιποῖς ῥήμασιν ἢ κατάληξις τοῦ ἀορίστου ἐστὶ τα, τὰ δὲ πρὸ αὐτῆς φιλά σύμφωνα τρέπει εἰς δασέα, τὰ δὲ ὀδοντόφωνα εἰς σ, (ἐβαπτίστα, ἐθερίστα, ἐβόστα (βόσκουμαι), ἐγράφτα, ἐσπίχτα (σπίχκουμαι), ἐκνέστα (κνέθω)· οὕτω σχηματίζεται καὶ τὰ εἰς ευω (ἐπιδεῦστα καὶ τὸ κλαύκουμαι (κλαίωμαι), ἐκλαῦστα. Ὁ β'. ἀόριστος λήγει εἰς α προστιθέμενον τῷ πρωτοτύπῳ τοῦ ῥήματος χαρακτηρι (ἀρπάζω-ἐρπάγα· ἀλλάζω-ἐλλάγα· σέπω-ἐσάπα)· ἀλλ' ἐν τοῖς πλείστοις ἀποβάλλεται καὶ ὁ χαρακτηῖρ οὗτος (ματοκυλίσκουμαι-ἐματοκύλια· θερίσκουμαι-ἐθερία· χτενίσκουμαι-ἐχτενία, ξύσκουμαι-ἐξύα), ἐνιαχοῦ δὲ μεταξὺ τῶν δύο φωνηέντων παρεντίθεται καὶ γ' (ιδὲ κ'.) Γ.). Ποικίλλει ὁ σχηματισμὸς τῶν ἀορίστων ἐν τοῖς εἰς νω λήγουσι· δένω-ἐδέστα, ψένω-ἐφέστα καὶ ἐφέθα καὶ β'. ἐφέα· λύνω-ἐλύα· δείκνω-ἐδειχτα· κρεμάνω-ἐκρεμάστα καὶ β'. ἐκρεμάα· πλύνω-ἐπλύστα· κρίνω-ἐκρίστα· κλίνω-ἐκλίστα· ξύνω-ἐξύστα καὶ β'. ἐξύα· ξεραίνω-ἐξεράθα· μαραίνω-ἐμαραῖθα· ὑφαίνω-ὑφάστα· φαίνουμαι-ἐφάνθα, χαλάσκουμαι-ἐχαλάστα, καὶ β' ἐχαλάα.

3. Παρακείμενος τῶν παθητικῶν· Οὗτος εὔρηται ἐν μόνῃ τῇ μετοχῇ λήγων εἰς μένος ἄνευ ἀναδιπλασιασμοῦ καὶ αὐξήσεως· ματοκυλισμένος, ἀναλλαγμένος, θερισμένος, ἰσαγμένος, μοιριαγμένος καὶ μοιριασμένος, φωτισμένος, σπαλιγμένος καὶ σπαλισμένος· τριμμένος, ἀνοιγμένος, βρεγμένος καὶ βραγμένος, βρεχμένος καὶ βραχμένος· γραμμένος, ἀλειφμένος, σάπεμένος (σέπουμαι) φωταγμένος (φωτάζω), δεμένος, κρεμασμένος, σπαγμένος, γενεμένος (γίνουμαι), ὑφασμένος, κλαιμένος, σπαρμένος, σταλμένος· ἀγαπεμένος, μασεμένος, σκοτωμένος, βασιλεμένος, ἀναπαυμένος, καμένος (καίουμαι), κλεμμένος (κλέπτω), φυλαγμένος, εὔρεμένος, χαμένος (χάνω) = ἀπολωλώς· ἐν τῇ δημῳδαί χαίμενος· οὕτω καὶ καίμενος (οὐχὶ καῦμένος), ὥσπερ καὶ λειμόνι (ἀντὶ λεμόνι) καὶ κλάϊμα, οὐχὶ κλάυμα (ιδὲ λα΄.) 1. σημ. γ΄. ὑποσημ. 10.

(ἀκολουθεῖ)

ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΕΝ Τῇ ΔΥΤΙΚῇ ΕΥΡΩΠῃ

κατὰ τοὺς αἰῶνας ιε΄ καὶ ις΄.

(Συνέχ. ἴδε εἰς προηγ. φυλλάδ.)

Ἐν τούτοις ὁ συγγραφεὺς τῶν πικρῶν τούτων παραπόνων ἔσχε τὴν τιμὴν νὰ ἔχη πλείστους μαθητὰς, ἐπιφανεῖς δὲ οἰκογένειαι ἔπεμπον τὰ τέκνα ἑαυτῶν εἰς Μεσσήνην ἵνα ἀκούσωσι τὰ μαθήματα τοῦ Κωνσταντίνου Λασκάρως· μεταξὺ δ' αὐτῶν ἦτο καὶ ὁ Πέτρος Βέρβος, ὅστις ἐγένετο καρδινάλιος, ὡς καὶ ἄλλοι τινὲς τῶν συμμαθητῶν αὐτοῦ.

Τῇ 15 Αὐγούστου 1501, προσβληθεὶς ὑπὸ τοῦ λοιμοῦ ὅστις ἔφθειρε τὴν Μεσσήνην, ὁ Κωνστ. Λάσκαρις ὑπηγόρευσε τὴν διαθήκην του ἐκ τοῦ παραθύρου τῆς οἰκίας, ἐν ᾗ ἦτο ἀποκεχωρισμένος, εἰς τὸν συμβολαιογράφον Ματθαῖον Παγλιαρῖνον. Εἶνε δὲ τὸ μέρος τοῦτο ἐκ τῶν διαφορωτάτων καὶ νεωτάτων δι' ὧν ὁ κ. Λε-